

PROP DE VOSALTRES

Ensenyament i llibertat

Benvolguts diocesans:

Escrib aquest breu i habitual comentari dominical el dia posterior a la declaració de la ministra d'Educació, «la llibertat d'elecció dels pares del tipus de centre no emana de l'article 27 de la Constitució» en el Congrés d'Escoles Catòliques, celebrat a Madrid a mitjans del passat mes de novembre. Són línies que poden tenir poca actualitat però que són d'una importància permanent. Ha passat un cert temps i les matisacions posteriors de l'autora, si n'hi va haver, i les reaccions d'uns i altres sobre la llibertat d'ensenyament que garanteix la Constitució Espanyola, pot deixar sense efecte les meves opinions.

En primer lloc vull recordar a tothom la responsabilitat dels pares en l'educació dels seus fills. L'Església ha defensat sempre i en qualsevol circumstància aquest dret dels pares. Hi ha abundant documentació al respecte. Apareix una frase en la *Declaració sobre l'Educació Cristiana* del Concili Vaticà II molt il·lustrativa i que resumeix la postura permanent de l'Església sobre aquesta qüestió. El número 3 d'aquest document comença amb aquestes paraules: «Havent donada la vida als fills, els pares tenen l'obligació gravíssima d'educar-los, i per això, han d'ésser reconeguts com a llurs primers i principals educadors». Ni tan sols l'Església s'arroga la possibilitat de substituir-los o suplantar aquesta responsabilitat per a ella mateixa.

En segon lloc és necessari recordar l'article 27.3 de la Constitució Espanyola que diu: «Els poders

públics garanteixen el dret que assisteix als pares perquè els seus fills rebin l'educació religiosa i moral que estigui d'acord amb les seves pròpies conviccions». Es podrien citar molts convenis i tractats internacionals en el mateix sentit i que Espanya ha subscrit amb el compromís del seu compliment.

En tercer lloc crida l'atenció que una ministra del govern ignori o tergiversi el sentit d'aquesta afirmació quan la seva principal obligació és complir i fer complir les lleis de la nació. Les paraules que va pronunciar la ministra d'Educació en el mencionat congrés en el sentit de desvincular la Constitució amb el dret dels pares, és un atac frontal al nostre ordenament jurídic i una provocació a tota la societat retallant algun dels seus drets.

Per últim expressar algunes sorpreses que em produeixen aquest tipus de declaracions. La primera és la constant sospita que els pares no són capaços d'educar als seus fills, la funció educativa correspon primordialment a l'Estat; aquesta última transferència en un sistema social obert és inacceptable. La segona és el no reconeixement o el tracte en peu d'igualtat de centres d'ensenyament promoguts per institucions socials usant de la llibertat que fixa la nostra Constitució. La tercera és la limitació de drets per persones o institucions que contínuament exigeixen el seu compliment o acusen als altres de posar en risc el seu exercici. La quarta és negar o disminuir el finançament als centres no estatals amb l'excusa que cada

família ha de fer front al seu cost. La cinquena és l'absència d'un veritable pacte educatiu que promogui la qualitat, la participació i la llibertat. La sisena és la permanent recerca de l'enfrontament entre les dues xarxes d'escoles existents en el nostre país. La setena es dona en la negativa d'acceptar la religió en el currículum escolar... Hi ha moltes més sorpreses que no caben en aquest escrit i seria interessant desenvolupar per buscar una veritable trobada en l'educació i en l'ensenyament de les noves generacions. Però en les quals hi participéssim tots.

Amb la meva benedició i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Campanya de Nadal de Sant Andreu

Com cada any, l'equip de voluntaris de Sant Andreu es posen en contacte amb tothom qui estigui disposat a col·laborar en la Campanya de Nadal. Per aquest gran motiu adrecen aquesta carta:

«Tots sabem que l'Església realitza un gran servei entre els més pobres i necessitats complint la missió de fer present Jesucrist a cada indret de la terra. Tal com ens diu el papa Francesc: «als ulls de Déu, la misericòrdia cap aquells que només poden rebre sense donar res a canvi és preciosa». Només aquesta misericòrdia canvia el món i les persones, i així ho procurem els voluntaris de Sant Andreu, realitzant un servei responsable en benefici de la comunitat, sempre des d'un projec-

te obert i participatiu, per proporcionar ajuda directa, en determinades situacions de necessitats puntuals, a les persones que no disposen de recursos econòmics suficients per afrontar-les. Per tal cosa us volem demanar, un any més, si ens podeu recollir aliments de llarga durada per a repartir-los, els dies previs al Nadal, a les 120 famílies que atenem. Seria important poder repartir els aliments típics del Nadal com els torrons, polvorons, neules, conserves amb almívar, cafè, sucre, xocolata, fruits secs i galetes entre d'altres, per variar dels aliments que els hi repartim durant l'any. Així com també aliments infantils, bolquers i productes d'higiene personal. La recollida d'aquests aliments serà entre els dies 16 i

18 de desembre, i els repartirem el dia 20, matí i tarda. Que Déu arribi a totes les vostres llars i els ompli d'Amor, Pau i Fe.»

CERCA DE VOSOTROS

Enseñanza
y libertad

Queridos diocesanos:

Escribo este breve y habitual comentario dominical el día posterior a la declaración de la ministra de Educación, «la libertad de elección de los padres del tipo de centro no emana del artículo 27 de la Constitución» en el Congreso de Escuelas Católicas, celebrado en Madrid a mediados del pasado mes de noviembre. Son líneas que pueden tener poca actualidad pero que son de una importancia permanente. Ha pasado un cierto tiempo y las matizaciones posteriores de la autora, si las hubo, y las reacciones de unos y otros sobre la libertad de enseñanza que garantiza la Constitución Española, pueden dejar sin efecto mis opiniones.

En primer lugar quiero recordar a todos la responsabilidad de los padres en la educación de sus hijos. La Iglesia la ha defendido siempre y en cualquier circunstancia este derecho de los padres. Hay abundante documentación al respecto. Hay una frase en la *Declaración sobre la Educación Cristiana* del Concilio Vaticano II muy ilustrativa y que resume la postura permanente de la Iglesia sobre esta cuestión. El número 3 del citado documento empieza con estas palabras: «Puesto que los padres han dado la vida a los hijos, están gravemente obligados a la educación de la prole y por tanto, ellos son los primeros y obligados educadores». Ni siquiera la Iglesia se arroga la posibilidad de sustituirlos o suplantarse esta responsabilidad para ella misma.

En segundo lugar es necesario recordar el artículo 27.3 de la Constitución Española que dice: «Los poderes públicos garantizan el derecho que asiste a los padres para que sus hijos reciban la educación religiosa y moral que esté de acuerdo con sus propias convicciones». Se podrían citar muchos convenios y tratados internacionales en el mismo sentido y que España ha suscrito con el compromiso de su cumplimiento.

En tercer lugar es llamativo que una ministra del gobierno ignore o tergiversar el sentido de esta afirmación cuando su principal obligación es cumplir y hacer cumplir las leyes de la nación. Las palabras que pronunció la ministra de Educación en el mencionado congreso en el sentido de desvincular la Constitución con el derecho de los padres, es un ataque frontal a nuestro ordenamiento jurídico y una provocación a toda la sociedad recortando alguno de sus derechos.

Por último expresar algunas sorpresas que me producen este tipo de declaraciones. La primera es la constante sospecha de que los padres no son capaces de educar a sus hijos, la función educativa corresponde primordialmente al Estado; esta última transferencia en un sistema social abierto es inaceptable. La segunda es el no reconocimiento o el trato en pie de igualdad de centros de enseñanza promovidos por instituciones sociales usando de la libertad que fija nuestra Constitución. La tercera es la limitación de derechos por personas o instituciones que continuamente exigen el cumplimiento de los mismos o acusan a los demás de poner en riesgo su ejercicio. La cuarta es negar o disminuir la financiación a los centros no estatales con la excusa de que cada familia debe hacer frente a su cuantía. La quinta es la ausencia de un verdadero pacto educativo que promueva la calidad, la participación y la libertad. La sexta es la permanente búsqueda del enfrentamiento entre las dos redes de escuelas existentes en nuestro país. La séptima se da en la negativa a aceptar la religión en el currículum escolar... Hay muchas más sorpresas que no caben en este escrito y sería interesante desarrollar para buscar un verdadero encuentro en la educación y en la enseñanza de las nuevas generaciones. Pero que participáramos todos.

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de LleidaReflexions sobre els cristians
coptes d'Egipte a l'IREL

Dins el programa de conferències que organitza el grup diocesà de Vida Creixent de Lleida a l'IREL, el claretia P. Anton M. Vilarrubias en va impartir una sobre els cristians coptes d'Egipte. Va parlar dels orígens dels coptes, els llocs on viuen actualment i les vicissituds que han viscut al llarg del temps, tot il·lustrant-ho amb mapes, gràfics, fotografies i anècdotes de la seva convivència amb ells durant les estades que ha fet a Egipte. Aquest país, que va ser evangelitzat per sant Marc, en l'actualitat compta amb 10 milions de cristians coptes. Sovint, al llarg de la història, se'ls ha tractat d'heretges i han patit persecucions de tota mena. Molt interessant fou el moment en què va explicar que l'Església copta, a principis del segle XX, va tenir una crisi de manca de personal, semblant a la que ara té l'Església catòlica, llavors el clergat i els laics, conjuntament, van reflexionar sobre la se-

va situació i van fer unes propostes per tal de promoure una revitalització: prioritzar l'espiritualitat, la catequesi i la formació permanent. Aquesta actuació va ser llavor del nou ressorgir dels coptes, que avui dia són un testimoni singular de fe. Cervera acull actualment la comunitat copta més gran d'Espanya.

Conxita López Torres

El Bisbat busca fons per restaurar
la parròquia d'Algerri

El passat mes de setembre, el Bisbat de Lleida va rebre l'informe tècnic que explica la situació del temple de Nostra Senyora de la Purificació d'Algerri. Aquest informe indica les diferents patologies que presenta l'edifici, així com les intervencions necessàries per a condicionar-lo per al seu ús. El cost d'aquestes actuacions de rehabilitació

ascendeix al voltant d'uns 500.000 euros. Per fer-hi front, des del Bisbat de Lleida s'estan tramitant diverses actuacions amb les administracions per aconseguir el finançament necessari. Mentrestant, el temple romandrà tancat al culte. La patologia més significativa de l'església d'Algerri està associada a un problema de fonamentació dels seus suports. Cal recordar que a l'abril de 2018, els tècnics, així com les autoritats del poble, van aconsellar tancar el temple per al culte per tal d'evitar riscos.

Agraïm per endavant l'esforç per part de l'Ajuntament d'Algerri, que ha cedit un local per a les celebracions i activitats pastorals. També, per mostrar la seva constant preocupació i ajudar a buscar solucions. Esperem la comprensió i l'amable col·laboració de tots a fi que el temple es pugui obrir al culte com més aviat millor. La comunitat cristiana d'Algerri ha estat informada d'aquesta situació i de les actuacions que es portaran a terme per solucionar-la.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Que la memòria dels Sants Àngels Custodis reforci en nosaltres la certesa que no estem sols, i ens sostingui en anunciar i viure l'Evangeli de Crist per un món renovat en l'amor de Déu» (2 d'octubre).

@Pontifex: «La Paraula de Déu ens omple de joia i aquesta joia és la nostra força. Som cristians joiosos perquè acollim en el cor la Paraula de Déu. Aquest és el missatge d'avui per a tots nosaltres» (5 d'octubre).

@Pontifex: «A l'Evangeli Jesús indica quina és la mesura de la fe: el servei. «Som servents inútils» és una expressió d'humilitat i de disponibilitat que fa molt de bé a l'Església» (6 d'octubre).

@Pontifex: «Molts germans i germanes a l'Amazònia carreguen pesades creus i esperen el consol alliberador de l'Evangeli, la carícia d'amor de l'Església. Per ells, amb ells, caminem plegats» (6 d'octubre).

«La malaltia és terra d'acompanyament, és terreny on aflora l'espiritualitat»

La metgessa Montse Esquerda va impartir el mes passat la conferència «La cura de la salut demana acompanyar», dins del cicle «L'acompanyament». Va començar explicant que totes les dimensions de la persona estan relacionades entre si i va reflexionar sobre

La ponent va seguir dient: «la malaltia ens amenaça, provoca sensació d'invalidesa, vulnerabilitat, soledat, dependència, necessitat, incertesa, desorientació», i va reflexionar sobre la diferència entre dolor i patiment. Va afegir que «en moments d'alta vulnerabilitat és quan més

hem de cuidar les persones». «Ser ajudat no és indigne». En aquest sentit va assegurar que la Pastoral de la Salut és una pastoral de callar. «Davant el patiment no valen les respostes fàcils, fórmules prefabricades, consells i generalitzacions», va afirmar. «La malaltia és terra d'acompanyament, és terreny on aflora l'espiritualitat». En aquest sentit va recordar les paraules de Victor Frank, quan va dir que «l'espiritualitat ens fa homes, no els instints».

En relació amb la formació dels metges va assegurar: «mai podré acompanyar ningú, més enllà del territori que jo hagi explorat». Esquerda va cloure amb una reflexió de Vaclav Havel: «l'esperança no és la convicció de què alguna cosa anirà bé, és la certesa de què tot té sentit, sigui quin sigui el resultat».

«Va explicar que «ser cuidat i ser curat va acompanyat». «No podem curar sense ser cuidats», va afegir. Va destacar que «acompanyar i tenir cura humanament requereix està format i cuidat». Va recordar també la reflexió de Pedro Laín Entralgo quan diu que «la malaltia com a experiència posa en joc la totalitat de l'existència humana i té sempre per a la persona un sentit sagrat». Va afegir que «la meitat de les experiències vitals estan en l'àmbit de la salut». Esquerda va recordar la carta apostòlica *Dolentium Hominum* de Joan Pau II, quan diu que «la malaltia és un dels esdeveniments fonamentals de l'existència».

«Ser ajudat no és indigne». En aquest sentit va assegurar que la Pastoral de la Salut és una pastoral de callar. «Davant el patiment no valen les respostes fàcils, fórmules prefabricades, consells i generalitzacions», va afirmar. «La malaltia és terra d'acompanyament, és terreny on aflora l'espiritualitat». En aquest sentit va recordar les paraules de Victor Frank, quan va dir que «l'espiritualitat ens fa homes, no els instints».

Temps de Pessebres Vivents

- El 14 i 15 de desembre, a l'escola FEDAC de Lleida, amb la participació d'alumnes, professorat i pares. Dissabte, de 18 a 21 h, i diumenge, de 18 a 20 h.
- El 22 de desembre, a les 18 h, a l'església de Sant Joan. Lema: «El món és un pessebre. Nadal és avui. Nadal ets tu». Realitzat per tots els grups de la Unitat Pastoral de Sant Joan Baptista, Mare de Déu del Carme, parròquies de l'arxiprestat Seu Vella, Santuari dels franciscans, romanesos ortodoxos, romanesos catòlics, immigrants i TOAR. Amb ocasió dels Aniversaris de Sant Joan. Horari: de 18 a 20 h.

AGENDA

- **Dimecres, 18 de desembre.** A les 19 h, Cercles del Silenci, a la Plaça Paeria.
- **Dijous, 19 de desembre.** A les 12 h, felicitació als mossens grans i a la Cúria diocesana, a la seu del Bisbat.
- **Divendres, 20 de desembre.** A les 20 h, Vetlla de Nadal, organitzada per la Delegació Pastoral de Joves i la FBV, a la Parròquia de Sant Pau.
- **Diumenge, 22 de desembre.** A les 12 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe a la Catedral.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns, III d'Advent (lit. hores: 3a setm.) [Nm 24,2-7.15-17a / SI 24 / Mt 21,23-27]. *Urgell i Sant Feliu de Llobregat*: □ Sant Josep Manyànet (1833-1901), prev. d'Urgell, nat a Tremp, fundador dels Fills i Filles de la Sagrada Família (SF, 1870). Sants Ananies, Azaries i Misael, joves companys de Daniel; santa Albina, vg. i mr.

17. ■ Dimarts [Gn 49,1-2.8-10 / SI 71 / Mt 1,1-17]. Sant Joan de Mata, prevere provençal, cofund. Trinitaris (OSST, 1198); sant Llätzer, germà de Marta i Maria, de Betània, ressuscitat per Jesús.

18. ■ Dimecres [Jr 23,5-8 / SI 71 / Mt 1,18-24]. Mare de Déu de l'Esperança, o bé Expectació del part, anomenada popularment «de la O» (antífones); sant Gracià, bisbe; sant Adjutori, mr.; sant Moisès, mr.

19. ■ Dijous [Jt 13,2-7.24-25a / SI 70 / Lc 1,5-25]. Sant Anastasi I, papa (399-401) i mr.; sant Nemesi, mr.; beat Urbà V, papa (occità, 1362-1370); santa Fausta, mare de família, màrtir; santa Eva, mare dels humans.

20. ■ Divendres [Is 7,10-14 / SI 23 / Lc 1,26-38]. Sant Benjamí, patriarca; sant Domènec (Domingo) de

Silos, abat benedictí; sant Macari, prev. i mr.

21. ■ Dissabte [Ct 2,8-14 (o bé: So 3,14-18a) / SI 32 / Lc 1,39-45]. Sant Pere Canisi (1521-1597), prev. jesuïta i doctor de l'Església, nat a Nímega; sant Severí, bisbe i mr.; sant Glicerí, prev. i mr.; sant Temístocles, mr.

22. ■ Diumenge vinent, IV d'Advent (lit. hores: 4a setm.) [Is 7,10-14 / SI 23 / Rm 1,1-7 / Mt 1,18-24]. Santa Francesca-Xaviera Cabrini, vg. fund., patrona dels emigrants; sant Zenó o Zenon, mr.; santa Helena, vg. clarissa.

REFLEXIONS

«Feliç aquell que no quedarà decebut de mi»

Aquestes paraules de Jesús, del fragment evangèlic d'avui, van al cor de la nostra experiència cristiana. El centre de la fe és Jesús, la seva paraula, la seva vida, el seu misteri. La vida i la presència de Jesús varen ser d'una senzillesa extrema. Ja el seu naixement va ser senzill entre els senzills; les tradicions nadalenques que omplen l'ambient aquests dies posen de relleu l'entrançable humilitat de la família de Natzaret, que va a Betlem i té allà el seu fill, en un clima de pobresa absoluta. Els evangelis subratllen que Jesús va viure a Natzaret, un poblet petit i ignorat, i que va viure lluny dels llocs de poder i de decisió. I el seu final no va ser només senzill sinó literalment terrible, condemnat i executat en una creu.

En un contrast impactant amb aquesta realitat, la fe cristiana confessa Jesús com a Senyor i Salvador, i acumula títols al voltant de seu misteri personal (Fill de Déu, ple de l'Esperit del Pare, pel qual tot ha estat creat) i de la seva eficàcia salvadora (Messies Salvador, Primogènit de molts germans, Llum dels pobles, Alliberador del pecat i de la mort...). L'Església, guiada pels seus místics, ha anat entenant el sentit d'aquests títols atribuïts al Jesús senzill de Betlem, de Natzaret, de la Creu. Aquest és un camí que ha fet l'Església però que no s'estalvia a ningú; tots estem cridats a fer-lo. Si algú no fa aquest camí té el perill de «quedar decebut d'ell». És el perill d'enlluernar-se amb els títols de glòria i de poder del Senyor Jesucrist, oblidant el Jesús real, fins i tot «quedant decebut» de la seva realitat històrica de senzillesa, d'humilitat, d'anorreament. En canvi, tots estem cridats a entendre que Ell realitza els títols de Senyor i Salvador victoriosos del món, precisament en la seva donació senzilla i amorosa al Pare i als homes, especialment en l'entrega total de la mort en creu, allà on es va realitzar realment la veritable grandesa i l'autèntica victòria del Senyor, en una vida donada del tot, culminada en la plenitud de la resurrecció.

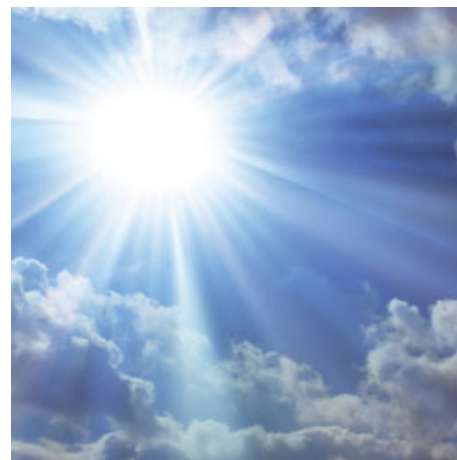
Mn. Gaspar Mora

Professor emèrit de la FTC

Diumenge III d'Advent (A)

COMENTARI

Viviu contents: El Senyor és a prop

Ens anem atansant al Nadal. L'evan-
geli ens presenta la figura del precur-
sor, del qui anuncia el Salvador. Per
això Jesús diu: *Què heu sortit a veure al
desert? Un profeta? Sí, ho puc ben dir i
més que profeta: És aquell de qui diu l'Es-
criptura: Jo envio davant teu el meu mis-
satger, perquè et prepari el camí.* Aquesta
va ser la missió de Joan Baptista: preparar
els cors dels qui havien de rebre el Messies.
I això ho va fer des del desert, batejant i
exhortant a la conversió. Així va preparar
el camí del Senyor.

D'aquesta manera es realitza el que diu
Isaïes a la primera lectura: *La terra eixuta
i el desert estan de festa, d'alegria l'este-
pa floreix.* L'arribada del Messies és motiu
d'una gran alegria: *Enrobustiu les mans que
es deixen caure, afermeu els genolls que no
s'aguanten. Digueu als cors alarmats: Si-
gueu valents, no tingueu por! Aquí teniu el
vostre Déu... és ell mateix qui us ve a sal-
var. Llavors es desclouran els ulls dels cecs
i les orelles dels sords s'obriran, llavors el
coix saltarà com un cérvol i la llengua del
mut cridarà de goig. Tornaran els que el Se-
nyor ha rescatat... i una alegria eterna co-
ronarà els seus caps. Hi haurà festes i ale-
gria, i fugiran les penes i els gemecs.* No en
va avui és el diumenge *Gaudete* (alegreu-
vos). S'atansa ja el gran dia del naixement
del Redemptor. Joan no acabava d'enten-
dre la tendresa i la misericòrdia de Jesús:
*Sou vós el qui ha de venir o n'hem d'esper-
rar un altre? Sembla que es troba descon-
certat. Per això Jesús subratlla: Aneu a
anunciar a Joan: els cecs hi veuen, els in-
vàlids caminen, el leprosos queden purs,
els sords hi senten, els morts ressusciten.*
Tot això és motiu d'una immensa alegria.
Es fa realitat l'anunci d'Isaïes: *Aquest és
Jesús! Sant Jaume també ens anima: Re-
fermeu els vostres cors, que la vinguda del
Senyor és a prop.* Jesús ens diu: *No tingueu
por, sou lliures! Una alegria eterna ha de co-
ronar els nostres cors!*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 35,1-6a.10)

La terra eixuta i el desert estan de festa, d'alegria l'estepa floreix. La seva florida s'esbadella com l'iris, s'engalana i crida de goig. Li han estat donades la glòria del Líban, les gales del Carmel i de Saron. Són ells els qui veuran la glòria del Senyor, la majestat del nostre Déu. Enrobustiu les mans que es deixen caure, afermeu els genolls que no s'aguanten. Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por! Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve a salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig. Tornaran els qui el Senyor ha rescatat, entraran a Sió cridant de goig i una alegria eterna coronarà els seus caps. Hi haurà festes i alegria, i fugiran les penes i els gemecs.

▶ Salm responsorial (145)

R. *Senyor, veniu a salvar-nos.*

El Senyor fa justícia als oprimits, / dona pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dona la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

El Senyor manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 5,7-10)

Tingueu paciència, germans, fins que vingui el Senyor. Mireu com el pagès espera els fruits preciosos de la terra, prenent paciència fins que les pluges primerenques i tardanes l'hauran assaonada. Igualment vosaltres tingueu paciència, refermeu els vostres cors, que la vinguda del Senyor és a prop. Germans, no us queixeu els uns dels altres, perquè no hàgiu de ser jutjats; penseu que el jutge ja és a les portes. Voleu, germans, un exemple de paciència en els mals tractes? Preneu el que us donen els profetes que van parlar en nom del Senyor.

▶ Lectura de l'evan-geli segons sant Mateu (Mt 11,2-11)

En aquell temps, Joan, que era a la presó, va sentir dir el que feia Crist, i va enviar els seus deixebles per preguntar-li: «Sou vós el qui ha de venir o n'hem d'esperar un altre?» Jesús els va respondre: «Aneu a anunciar a Joan el que veieu i el que heu sentit dir: els cecs hi veuen, els invàlids caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els desvalguts senten l'anunci de la bona nova, i feliç aquell que no quedarà decebut de mi.» Mentre ells se n'anaven, Jesús es posà a parlar a la gent de Joan: «Què heu sortit a veure al desert? Una canya sacsejada pel vent? Doncs, què hi heu sortit a veure? Un home vestit delicadament? Els qui porten vestits delicats viuen als palaus dels reis. Doncs, què hi heu sortit a veure? Un profeta? Sí, ho puc ben dir, i més que profeta: és aquell de qui diu l'Es-critura: "Jo envio davant teu el meu missatger, perquè et prepari el camí." Us ho dic amb tota veritat: Entre tots els qui les mares han portat al món no n'hi ha hagut cap de més gran que Joan Baptista; tanmateix el més petit al Regne del cel és més gran que ell.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 35,1-6a.10)

El desierto y el yermo se regocijarán, se alegrará la estepa y florecerá, germinará y florecerá como flor de narciso, festejará con gozo y cantos de júbilo. Le ha sido dada la gloria del Líbano, el esplendor del Carmelo y del Sarón. Contemplarán la gloria del Señor, la majestad de nuestro Dios. Fortaleced las manos débiles, afianzad las rodillas vacilantes; decid a los inquietos: «Sed fuertes, no temáis. ¡He aquí vuestro Dios! Llega el desquite, la retribución de Dios. Viene en persona y os salvará».

Entonces se despejarán los ojos de los ciegos, los oídos de los sordos se abrirán; entonces salará el cojo como un ciervo. Retornan los rescatados del Señor. Llegarán a Sión con cantos de júbilo: alegría sin límite en sus rostros. Los dominan el gozo y la alegría. Quedan atrás la pena y la aflicción.

▶ Salmo responsorial (145)

R. *Ven, Señor, a salvarnos.*

El Señor mantiene su fidelidad perpetuamente, / hace justicia a los oprimidos, / da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos. / El Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago (Sant 5,7-10)

Hermanos, esperad con paciencia hasta la venida del Señor. Mirad: el labrador aguarda el fruto precioso de la tierra, esperando con paciencia hasta que recibe la lluvia temprana y la tardía. Esperad con paciencia también vosotros, y fortaleced vuestros corazones, porque la venida del Señor está cerca. Hermanos, no os quejéis los unos de los otros, para que no seáis condenados; mirad: el juez está ya a las puertas. Hermanos, tomad como modelo de resistencia y de paciencia a los profetas que hablan en nombre del Señor.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 11,2-11)

En aquel tiempo, Juan, que había oído en la cárcel las obras del Mesías, mandó a sus discípulos a preguntarle: «¿Eres tú el que ha de venir o tenemos que esperar a otro?». Jesús le respondió: «Id a anunciar a Juan lo que estáis viendo y oyendo: los ciegos ven y los cojos andan; los leprosos quedan limpios y los sordos oyen; los muertos resucitan y los pobres son evangelizados. ¡Y bienaventurado el que no se escandalice de mí!». Al irse ellos, Jesús se puso a hablar a la gente sobre Juan: «¿Qué salisteis a contemplar en el desierto, una caña sacudida por el viento? ¿O qué salisteis a ver, un hombre vestido con lujo? Mirad, los que visten con lujo habitan en los palacios. Entonces, ¿a qué salisteis?, ¿a ver a un profeta? Sí, os digo, y más que profeta. Este es de quien está escrito: "Yo envío a mi mensajero delante de ti, el cual preparará tu camino ante ti". En verdad os digo que no ha nacido de mujer uno más grande que Juan el Bautista; aunque el más pequeño en el reino de los cielos es más grande que él».